

SZEPESI ATTILA

Fekete kocsmá

(Veress Miklósnak)

Ódon évek lantverői,
ezerféle kótya szerzet,
kocsmánótát pengetők, ti
ördögfattyá szentferencek.

Kancsó lőrét benyakalók,
hazli alját nyeldekelők,
fütytyögetve kutytyogatók,
karcos daltól berekedők.

Vágáns-fajta, hettitául
fújja, gótul és deákul,
csúrcsavarja és facsarja
vízigótul és pemákul.

Mennyi lator, mennyi kócos
félkrajcáros filozófus,
mennyi korgógyomrú, kujon
pinabubus Anakreon.

Lány ha lódul, lesi, fél-e,
mórikál csak vagy kefél-e,
dorombol-e macska-módra,
szentfazék vagy luvnya-féle.

Cafka tündér, kocsmamúzsza,
alácsordul lila rúzsza,
hablatyolna heideggerül,
végül úgyis alul-kerül.

*Köztük egy-egy filológus
lesi: ennyi dilimókus,
hegedős-dalt vacsorázó
orfeuszi csepürágó.*

*Bakarasznai kancsal hős, sz,
húrja-szakadt zug-Homérosz,
kecskerímet rímbe fűző,
depressziós lidérc-űző.*

*Kedvük hajnalig virágos,
velük dülög a kocsmáros,
nyeklik erre, nyaklik arra,
veresedik krumpliorra...*

*Kormosak a kacsmafalak,
rajtuk ezer szellemalak –
mintha újra arra járnék,
múltja-sincsen görbe árnyék.*

*Állnék újra lantverőnek,
ugaron laurusz-nyerőnek,
hadonászó, kedve-kushadt
gezemice-koszorúsnak.*

*Lennék egy, ki veszteg hallgat,
két, akit vámpír abajgat,
hár, ki népi, négy, ki urbán,
öt, ki pöntyög méla húrján,*

*hat, ki örök múzsa-lázban
rikoltoz a Sárga Házban,
hét, kinek nincs híres-pora,
und so weiter, etcetera...*

*Havak múlnak, évek telnek,
gyászhuszárok menetelnek,
bús igricek, bős pupák
dőlnek, mint a kuglibábok.*

*Kisért egy-egy éjjél-tájban,
hujjog foszló köd-gúnyában,
mint valami fontolt hévvel
visszajáró Schlemil Péter.*

*De csak fogynak évről évre,
távolodnak messzi révbe,
s aki rendjük rímbe-szedje
marad végül egy, majd egy se.*

